

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Radimy Gregorové, Ph.D. a JUDr. Jarmily Ďáskové v právní věci žalobce **Obec Pasohlávky**, se sídlem 691 22 Pasohlávky, Pasohlávky 1, právně zastoupeného Mgr. Žanetou Vítů, advokátkou se sídlem 690 02 Břeclav, Sady 28. října 431, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje**, Odbor územního plánování a stavebního řádu, se sídlem 601 82 Brno, Žerotínovo nám. 3/5, za účasti osob zúčastněných na řízení **1) J. M.**, právně zastoupeného Dr. J. Š., **2) P. D.**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.11.2011, č.j. JMK 135819/2011, sp. zn. S – JMK 135819/2011 OÚPSŘ,

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení č. 1 a č. 2 **n e m a j í p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 14.12.2011 se žalobce domáhá zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ve výroku uvedeného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Pohořelice, odboru územního plánování a stavebního úřadu, ze dne 16.6.2011, č.j. MUPOD25188/2011, spis.zn. MUPOS5482/2011OÚPSÚ/SVJ a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla na základě žádosti osoby zúčastněné na řízení č. 1 o dodatečné povolení stavby

„Informační turistické centrum na pozemku parc. č. 5148 v kat. území Mušov“ dle ust. § 129 odst. 3 a § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) uvedená stavba dodatečně povolena.

Žalobce v žalobě uvádí, že základním důvodem námitek proti dodatečnému povolení stavby je skutečnost, že tato stavba byla umístěna a vystavěna na tzv. „rozvojové ploše“, na které nelze umísťovat žádné stavby a ani v budoucnu se v této lokalitě nepočítá se změnou využití území tak, aby mohla být zastavována rekreačními objekty.

Dle žalobce osoba zúčastněná na řízení č. 1 žádným způsobem nedoložila stavebnímu úřadu, že skutečně hodlá předmětnou stavbu provozovat jako informační turistické centrum a pouze tuto stavbu pro vyhovění žádosti o její dodatečné povolení takto formálně označila. Dle jeho názoru nelze dosáhnout dodatečného povolení stavby tak, že stavba pro soukromé účely bude nazvána informačním turistickým centrem a tím dojde ke splnění náležitostí ust. § 18 odst. 5 stavebního zákona. Správní orgán měl osobu zúčastněnou na řízení 1) vyzvat k doložení skutečností týkajících se jeho žádosti o povolení stavby jako informační turistické centrum. Žalobce nesouhlasí se stanoviskem žalovaného, že stavební úřad nemůže předjímat budoucí činnost stavebníka, neboť takový právní názor považuje za rezignaci státního orgánu na dodržování a plnění zákonů. Daným postupem, jež považuje žalobce za účelový, dosáhla osoba zúčastněná na řízení č. 1 povolení stavby v území, které není určeno k provádění žádných staveb.

Žalobce dále namítá, že mu nebylo účinně doručeno opravné usnesení ze dne 29.6.2011, neboť žalobce zmocnil k zastupování zástupce a jeho plná moc byla založena do spisu správního orgánu společně s podaným odvoláním dne 29.6.2011. Opravné usnesení bylo doručeno na adresu žalobce, přičemž mělo být správně doručeno na adresu zmocněného zástupce. Ze strany žalovaného se jedná o vážné pochybení, neboť v souladu se zákonem má žalobce doručeno pouze rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 16.6.2011, které bylo s ohledem na chybu v datu narození J. M. vydáno pro neexistující osobu.

Žalobce závěrem uvádí, že žalovanému musí být zřejmé, že ze strany osoby zúčastněné na řízení 1) se jedná o jednoznačné obcházení zákona s poukazem na ust. § 18 odst. 5 stavebního zákona. Zákonodárce nepochybně neměl v úmyslu přijetím tohoto ustanovení umožnit rozvoj nepovolených staveb v lokalitách, kdy územní plán takové stavby či dokonce jakoukoliv stavbu zakazuje.

Dne 6.2.2012 byl soudu doručen přípis žalobce, v němž sděluje, že dne 25.1.2012 bylo právnímu zástupci žalobce doručeno opravné usnesení ze dne 29.6.2011. Současně zasílá soudu na vědomí kolaudační souhlas s užíváním stavby ze dne 28.12.2011, s nímž žalobce nesouhlasí, neboť byl udělen předčasně, před rozhodnutím soudu ve věci a tím vlastně obchází kladné rozhodnutí soudu o žalobě.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 7.2.2011 k žalobní námitce týkající se umístění stavby na tzv. rozvojové ploše, uvádí, že územní plán obce Pasohlávky řeší pouze zastavěnou část obce a v řízení dotčený pozemek se nachází mimo řešené území. Stavba je umístěna v nezastavěném území a nelze ji posuzovat dle schváleného územního plánu, ale dle ust. § 18 odst. 5 stavebního zákona. Stavební zákon pojem „rozvojová plocha“ nezná. Pokud

je vydáván nový územní plán, může si rada obce po schválení zadání nového územního plánu obce vydat územní opatření o stavební uzávěře, v daném případě však toto nebylo vydáno. Na uvedené území nebylo vydáno žádné opatření obecné povahy či územní rozhodnutí, které by omezovalo či zakazovalo výstavbu v uvedené lokalitě.

K námitce žalobce, že osoba zúčastněná na řízení č. 1 nedoložila, že skutečně hodlá předmětnou stavbu provozovat jako informační centrum, žalovaný uvádí, že domněnky žalobce o případném jiném využití objektu v budoucnu nesouvisí s předmětem řízení, v předmětném řízení nelze předjímat budoucí činnost stavebníka. Nejedná se o stavbu, kde by se mělo dokladovat její provozní zařízení, tak jako např. u restauračních zařízení. Náležitosti přílohy č. 1 vyhl. č. 499/2006 Sb. byly splněny, doložena byla i stanoviska dotčených orgánů. Stavební úřad je vázán žádostí podanou stavebníkem. Žalovaný dále konstatuje, že se nejedná o lokalitu, ve které by nebylo možné povolit žádné stavby a odkazuje na ust. § 18 odst. 5 a § 188a stavebního zákona, které uvádí, co lze umisťovat v nezastavěném území.

Ohledně žalobní námitky týkající se doručování opravného usnesení žalovaný uvádí, že chyby v písemném vyhotovení napadeného rozhodnutí správní orgán prvního stupně opravil usnesením ze dne 29.6.2011, v souladu s ust. § 70 správního řádu. Doručováno bylo opravné usnesení stejným způsobem jako napadené rozhodnutí, neboť v samotném správním řízení žalobce zastoupen nebyl. Následně doručil stavební úřad opravné usnesení i advokátovi, který žalobce zastupoval v odvolacím řízení. Doručování nemělo vliv na samotné opravné usnesení, protože se proti němu mohl odvolat pouze účastník, který jím mohl být dotčen.

Žalovaný shrnuje, že v nezastavěném území lze umístit stavby uvedené v ust. § 18 odst. 5 a § 188a stavebního zákona. Jejich dodatečné povolení závisí jednak na charakteru stavby doloženém dle projektové dokumentace a jednak na posouzení stavebního úřadu. Odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje veškerá správní uvážení, hodnocení důkazů a posouzení skutečností, na jejichž základě bylo rozhodnutí vydáno, v podrobnostech na něj žalovaný odkazuje.

Na základě shora uvedeného žalovaný soudu navrhuje, aby žaloba byla v plném rozsahu zamítnuta.

Žalobce v návaznosti na doručené vyjádření žalovaného podal dne 21.3.2012 repliku, v níž uvádí, že jako nejpodstatnější ze svých námitek považuje skutečnost, že došlo k obcházení stavebního zákona osobou zúčastněnou na řízení 1), kdy s cílem dosáhnout zlegalizování předmětné stavby v území, které není určeno k zastavění, účelově postupoval tak, že stavbu označil jako informační turistické centrum. Žalovaný dle žalobce pochybil, když se zabýval pouze naplněním formálních podmínek získání stavebního povolení a neučinil žádné úkony směřující k zjištění skutečných úmyslů investora. Z ust. § 111 odst. 2 stavebního zákona vyplývá stavebnímu úřadu při posuzování žádosti o vydání stavebního povolení povinnost ověřit rovněž účinky budoucího užívání stavby. Žalovaný měl přihlídnout například ke skutečnosti, že předmětná stavba se nachází mimo turistické zóny a hlavní turisty užívané cesty, či že osoba zúčastněná na řízení č. 1 užívala předmětnou stavbu již před získáním dodatečného stavebního povolení, a to zcela jiným způsobem, než který avizovala ve své žádosti. Dle žalobce je jeho právem namítat, že existuje důvodná obava účastníka

řízení, že předmětná stavba bude investorem užívána jiným způsobem, než pro který mu bylo vydáno stavební povolení.

Dne 24.10.2012 byl soudu doručen přípis, v němž žalobce nad rámec již navržených důkazů navrhuje rovněž provést důkaz výpisem z veřejné části živnostenského rejstříku k prokázání skutečnosti, zda je skutečně naplňován účel, za jakým byla zkolaudována předmětná stavba, tedy zda je stavba využívána jako Turistické informační centrum. Dále žalobce navrhuje provedení důkazu sdělením Městského úřadu Pohořelice o výsledku provedeného šetření ve věci naplňování účelu předmětné stavby. Dle žalobce by navržené důkazy měly přispět k prokázání skutečnosti, že jsou oprávněné námitky žalobce uplatněné v průběhu tohoto i předcházejícího řízení.

Osoba zúčastněná na řízení č. 1 požádala o vstoupení do řízení jako osoba zúčastněná na řízení dne 31.1.2012. K podané žalobě dodává, že případným zrušením rozhodnutí žalovaného by vzhledem k již provedené kolaudaci stavby a povolení jejího užívání došlo k narušení nejen práv vlastníka stavby a pozemku, ale vyvolání dalších správních řízení a nejistoty při jejím užívání. Osoba zúčastněná na řízení č. 1 dále uvádí, že žalobce měl dostatek času z hlediska vytvoření územního plánu obce předmětné území právně ošetřit. Poněvadž to však neučinil a záměrně neřešil, stavba byla povolena v souladu se zákonem.

V přípisu ze dne 3.5.2012 se osoba zúčastněná na řízení č. 1 v reakci na repliku žalobce vyjádřila, že se žalobce mylí, když nesprávně uvádí, že pozemek, na němž stavba stojí, se nachází v území, které není určeno k zastavění. Žalobce si dle osoby zúčastněné na řízení patrně myslel, že k zabránění rozvoje území postačí pouhé nevyjádření se k tomuto území z hlediska územního plánu. Území patří vzhledem k vodní nádrži Nové Mlýny I k exponovanému místu pro rekreaci a vodní sporty ve smyslu kolaudačního účelu nádrže. Osoba zúčastněná na řízení č. 1 považuje za zavádějící a manipulační výrok žalobce, že se stavba nachází mimo turistické zóny a hlavní cesty, žaloba je podána především ze strachu žalobce z možného vytváření konkurenčního prostředí. Pozemkovou úpravou v roce 2010 bylo Ministerstvem zemědělství v rámci rozvoje turistiky rozhodnuto nejen o změnách v bonitě půdy, ale především k vytvoření turistické cyklostezky probíhající těsně kolem předmětné stavby. Ve svém vyjádření dále uvádí, že stavba byla dokončována v době probíhajícího správního řízení na základě podané žádosti o dodatečné stavební povolení. Pro provozování turistického centra má osoba zúčastněná na řízení č. 1 živnostenské povolení, v rámci stavby byl vytvořen pro turisty přístřešek k posezení a občerstvení, žalobce nemá žádné důkazy o účelovosti jednání investora.

Osoba zúčastněná na řízení č. 2 přípisem ze dne 13.2.2012 oznámila, že má zájem uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. Ve svém vyjádření uvádí, že zrušení napadeného rozhodnutí by zasáhlo do jeho práv a svobod. Dle osoby zúčastněné na řízení 2) žalobci vadí rekreace majitelů pozemků na svých vlastních pozemcích, přitom toleruje divokou rekreaci v biocentru Dunajovický potok. Řízení v projednávané věci považuje za neopodstatněné.

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Soud přezkoumal obě napadená správní rozhodnutí jakož i řízení předcházející jejich vydání, a to v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 71 odst. 1 a § 75 odst. 1 s.ř.s.).

Ze spisového materiálu vyplývá, že v současné době platný územní plán sídelního útvaru Pasohlávky schválený zastupitelstvem obce dne 20.11.1995, včetně jeho změny č. 1 schválené dne 19.12.2002, řeší pouze zastavěnou část obce a v širších vztazích řeší jen systém ekologické stability. Pozemek, na němž je umístěna předmětná stavba informačního turistického centra, se nachází v části katastrálního území Mušov, jež je zakreslena na výkresu č. 6 územního plánu, kde však nejsou pro jednotlivé funkční plochy stanoveny regulativy funkčního využití území. Vzhledem k tomu, že nejde o pozemek zahrnutý do zastavěného území nebo do zastavitelné plochy, je možné jej dle s ust. § 2 odst. 1 písm. f) stavebního zákona a contrario považovat za nezastavěné území. Ačkoliv stavební zákon vychází ze zásady ochrany nezastavěných území za účelem snižování nebezpečí nevratného procesu jejich přeměn, nelze souhlasit s názorem žalobce, že v území, na němž se stavba nachází, nelze stavět žádné stavby. Výčet staveb, které je možné umisťovat v nezastavěném území, je vymezen v ust. § 18 odst. 5 stavebního zákona: „*V nezastavěném území lze v souladu s jeho charakterem umisťovat stavby, zařízení, a jiná opatření pouze pro zemědělství, lesnictví, vodní hospodářství, těžbu nerostů, pro ochranu přírody a krajiny, pro veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, pro snižování nebezpečí ekologických a přírodních katastrof a pro odstraňování jejich důsledků, a dále taková technická opatření a stavby, které zlepší podmínky jeho využití pro účely rekreace a cestovního ruchu, například cyklistické stezky, hygienická zařízení, ekologická a informační centra.*“

Pokud žalobce v žalobě namítá, že předmětná stavba je umístěna na tzv. rozvojové ploše, na které dle žalobce nelze umisťovat žádné stavby, nikterak toto své tvrzení nedokládá. Ve stavebním zákoně je obsažen pouze pojem „rozvojové plochy nadmístního významu“ ve vztahu k územnímu plánu velkého územního celku, dané ustanovení se však nevztahuje k projednávané věci. Soud dodává, že žalobcem uvedený pojem „rozvojové plochy“ je definován ve změně č.1 územního plánu schválené zastupitelstvem obce Pasohlávky, dle jejíhož článku 3.4. druhé věty se rozvojovými nazývají území a plochy t.č. volné, které územní plán určuje k zastavění nebo ke změně funkčního a prostorového uspořádání. Z daného článku soud dovozuje, že rozvojové plochy jsou v rozporu s tvrzením žalobce, že jde o plochy, na kterých není možné umisťovat žádné stavby, naopak jde o plochy určené k zastavění. Žalobní námitka je tedy vnitřně rozporná a nelze ji shledat důvodnou.

K žalobní námitce, že nebylo doloženo, že osoba zúčastněná na řízení č. 1 hodlá provozovat stavbu jako informační turistické centrum, soud uvádí, že v řízení o dodatečném povolení stavby měl stavební úřad povinnost postupovat podle ust. § 111 - § 115 stavebního zákona. Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vyplývá, že žádost osoby zúčastněné 1) ze dne 7.2.2011 o dodatečné povolení stavby informačního turistického centra byla přezkoumána z hledisek uvedených v ust. § 111 stavebního zákona, byla projednána s účastníky řízení a dotčenými orgány, čímž bylo zjištěno, že jejím uskutečněním a užíváním nejsou ohroženy zájmy chráněné stavebním zákonem, prováděcími předpisy a zvláštními předpisy. Soud se ztotožňuje s názorem stavebního úřadu, že bylo prokázáno, že stavba není

v rozporu s ust. § 129 odst. 2 stavebního zákona a proto ji lze dodatečně povolit. Správní orgán postupoval zcela v souladu se zákonem, když žádost o dodatečné stavební povolení posoudil dle § 111 – 115 stavebního zákona. Dostatečně se vypořádal i se splněním podmínek pro umístění stavby v nezastavěném území, když řádně odůvodnil, proč dospěl na základě správního uvážení k závěru, že stavba je svým charakterem v souladu s ust. § 18 odst. 5 stavebního zákona. Žalobce v žalobě namítá, že správní orgán měl osobu zúčastněnou na řízení č. 1 vyzvat k doložení skutečností týkajících se jeho žádosti o povolení stavby jako informační centrum, neuvádí však, z jakého ustanovení kterého právního předpisu by mu taková povinnost měla vyplývat. Stavební úřad je vázán žádostí podanou stavebníkem, přičemž zkoumá, zda je možné provést stavbu podle projektové dokumentace přiložené k žádosti o dodatečné stavební povolení. Soud považuje za správné úvahy správního orgánu, že ve stavebním řízení není možné předjímat budoucí činnost stavebníka, daná činnost by totiž zcela jistě překročila meze správního uvážení. Předmětem stavebního řízení není zkoumat, zda bude stavba v budoucnu skutečně provedena podle projektové dokumentace a zda byly splněny podmínky stanovené v dodatečném stavebním povolení, toto je předmětem řízení kolaudačního. Ve stavebním právu platí zásada, dle které přísluší stavebnímu úřadu v rámci jednotlivých fází procesu probíhajícího podle stavebního zákona (územní řízení, stavební řízení, kolaudační řízení) posuzovat právě ty otázky, které do této fáze patří. Uvedený názor vyplývá i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28.11.2006, č.j. 5 As 23/2006 – 173, dle něhož „*při vymezení skutečností, které stavební úřad před vydáním stavebního povolení zkoumá a hodnotí, je tak nutné vycházet z toho, že se sice většinou posuzuje stavba již započatá či dokončená, stále se však jedná o stavební povolení, a v tomto rámci musí stavební úřad postupovat. Pokud by stavební úřad posuzoval již při tomto řízení skutečnosti, které vznikly až při provádění stavby a které svou povahou patří do kolaudačního řízení, takový postup by podle názoru Nejvyššího správního soudu nebyl správný. Jak několikrát uvedl krajský soud, ve stavebním řízení stavební úřad přezkoumává dokumentaci. Pokud se určitá skutečnost vyskytne až při provádění stavby, a v dokumentaci nemohla být zanesena, nemůže stavební úřad ve stavebním povolení k takové skutečnosti přihlížet, neboť to je právně významná skutečnost až při kolaudačním řízení.*“

Pokud tedy žalobce navrhuje pro podporu svých tvrzení provedení důkazů výpisem z živnostenského rejstříku a sdělením Městského úřadu Pohořelice o výsledku provedeného šetření, soud uvádí, dle ust. § 75 odst. 1 s.ř.s. soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Vzhledem k tomu, že předmětem stavebního řízení nebylo zjišťovat, zda bude stavba v budoucnu využívána k účelu, ke kterému mu bylo vydáno stavební povolení, provádění těchto důkazů by bylo zcela nadbytečné.

Pokud žalobce namítá, že bylo povinností stavebního úřadu ověřit účinky budoucího užívání stavby ve smyslu ust. § 111 odst. 2 stavebního zákona, soud uvádí, že smyslem daného ustanovení je zkoumat účinky budoucího užívání stavby pro případ, že stavebník bude stavbu užívat k účelu, pro který mu bylo vydáno dodatečné stavební povolení. Stavební úřad má tedy povinnost ověřit, zda bude stavba v budoucnu například ovlivňovat sousední stavby hlukem či zastíněním, ověřit dopravní obslužnost, apod., není však smyslem tohoto ustanovení zkoumat skutečné úmysly investora, jež se mohou v budoucnu projevit. Posouzení

vlivu stavby na okolní pozemky a stavby je obsaženo v projektové dokumentaci vypracované autorizovaným architektem a autorizovaným technikem pro pozemní stavby.

Co se týká žalobní námitky týkající se doručování opravného usnesení, soud uvádí, že v rozhodnutí o dodatečném povolení stavby ze dne 16.6.2011, č.j. MUPOD25188/2011 bylo na 1. straně nesprávně uvedeno datum narození stavebníka, kdy místo správného data 31.8.1960 bylo v rozhodnutí nesprávně uvedeno datum 23.9.1960. Dle soudu tato písařská chyba nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé, nemohla totiž vzniknout rozumná pochybnost o tom, že stavebníkem byla v daném řízení právě osoba zúčastněná na řízení č.1 a nikdo jiný, když stavebník byl dostatečně identifikován jménem, příjmením, adresou bydliště a osobou zmocněnce. Ostatně i ze samotného odvolání žalobce, v němž na nesprávnost v rozhodnutí upozorňuje, vyplývá, že bylo z ostatních okolností zřejmé, jak mělo správné datum narození znít.

Ze spisového materiálu vyplývá, že tato zřejmá nesprávnost byla přesto opravena podle ust. § 70 správního řádu opravným usnesením ze dne 29.6.2011, č.j. MUPOD27401/201. Stejného dne (29.6.2011) bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, jehož součástí byla i plná moc, kterou zmocnil žalobce svého právního zástupce ke všem úkonům spojeným se zastupováním žalobce ve stavebním řízení s osobou zúčastněnou na řízení č.1. Dle ust. § 34 odst. 2 správního řádu s výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují se písemnosti pouze zástupci. Doručení zastoupenému nemá účinky pro běh lhůt, nestanoví-li zákon jinak. Vzhledem k výše uvedenému závěru, že zřejmá nesprávnost spočívající v nesprávně uvedeném datu narození nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve věci samé, soud považuje za nadbytečné se dále zabývat otázkou, zda plná moc byla doručena správnímu orgánu dříve než bylo vypraveno opravné usnesení či nikoliv, zda vznikla správnímu orgánu povinnost doručit opravné usnesení žalobci či jeho právnímu zástupci a zda bylo žalobci opravné usnesení doručeno účinně.

Vzhledem k tomu, že na základě shora uvedených závěrů nelze žalobní námitky hodnotit jako důvodné ve vztahu k posouzení zákonnosti a věcné správnosti a soud neshledal, že by správní orgány postupovaly v rozporu s právními předpisy, soud ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s.ř.s. Podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Zároveň soud rozhodl o nákladech řízení osob zúčastněných na řízení tak, že osoby zúčastněné na řízení č. 1 a 2 nemají právo na náhradu nákladů řízení. Výrok o náhradě

nákladů řízení osob zúčastněných na řízení se opírá o ust. § 60 odst. 5 s.ř.s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti splněním povinnosti, kterou jí soud uložil, což v dané věci nenastalo.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí, lze podat kasační stížnost ve lhůtě 2 týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu v Brně ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 5. prosince 2012

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu